

Üveglélek

Szívemet marcangolják,
húzva-vonva cibálják,
énem és büszkeségem,
mint eltört üveg
összetörve hever a mélyben.
De porifjú lélek nem harcol
haszontalan széllel árral szemben,
mint ahogy én se tűröm már
e fojtogató levegőt,
amely visszahúz szárnyalót és lebegőt.
Nem illik ide tiszta, fényes ragyogás,
eltévelyedett lélek bolyongva jár,
de lépten-nyomon szűrős túske
fémhideg kardja szúr szívébe,
pedig ő lángolt és égett,
hegyre vágyott, fel az égbe.
De most csak egy eltemetett
mocsár alján, egy gödörben,
tört üveglélke darabkáit
szedi össze, habár százszor eltörik még,
de ő százszor is összeszedi,
s a Nap fényeit tükrözi.

Rieger Zsanett 12./F